

Mutlu Son

– ahmet--turkm · 04 Eylül 2010

Aşk dediğin insana bu dünyada cenneti yaşatmalı; ayrılık, cehennemi. Hikaye bu ya Agah 19 yaşında genç bir delikanlıdır. Her yıl olduğu gibi o yıl da Irak'ta yaşayan akrabalarını ziyaret etmek için sınırda düzenlenen görüşe gider. Akrabaları ile görüşürler, konuşurlar, hediye alışverişi yapılır fakat bu sırada bir kız görür. Tamamen kapalı giyinmiş sadece peçesinden gözleri görünen bir kızdır. Agah bu kızın gözlerine baktığında bütün dünyası değişir aşık olmuştur. Sadece gözlere aşık olunur mu, olunur. Geri dönerler köyelerine. Kimdir, nedir hiç bilmez. Pasaport alsa oralara gitse onu bulabilir mi, bulsa acaba o kendini sever mi? Günler geceler uykusuz geçer babası bu durumu fark edip ona sıkıntısını sorsa da bir cevap alamaz. Agah'ın babası örgütün o bölgedeki şehir yapılanmasının liderlerinden biridir. Babası hep oğlunu örgütten kaçırmış uzak tutmuş fakat kendisi bir defa bulaştığı için bırakmamıştır. Agah bu, o kıza kafaya koymuştur. Belki, der, dağa çıkarsam bir gün Irak'ta o köylerden birinde o kıza yeniden rastlarım, diye düşünür.

Bir gece babasından habersiz örgütten olan bir arkadaşı ile birlikte dağa çıkar. Örgüte katılır Kuzey Irak'a giderler. Bir kampta günlerce eğitim görür ama o örgütü aslında sevmemektedir. Bir gün kaçmaya karar verir. Tek başına gizlice kaçır. Irak'ta köyleri gezmeye başlar, askerden kaçır, gizlice köyleri arar.

Aradan aylar geçmiştir artık ümidini kesmiştir. Türkiye'ye geri dönemez örgüte de. Öyle ne yapacağını bilmez halde yollara düşer. Artık intihar etmeye karar vermişken köyün birinde tarlada çalışan insanlar gözüne ilişir. Çok susamıştır, gidip su istemeye karar verir. Gittiğinde bütün kadınlar yüzünü kapatır ama içlerinden birisi o unutamadığı gözlere benzemektedir.

"Allahım acaba o muydu" diye düşünür. Ama o olamaz, o kadar aramıştır ki o olamaz. Ya oysa. İçinde yeniden çiçekler filizlenir aşk yeniden doğar bir kez daha kuytu bir köşede sabahı bekler. Sabah yine aynı insanlar orada çalışmaktadır o da oradadır. Bu sefer köydeki evini takip eder öğrenir. Akşam olunca gizlice gözlemeye başlar o güzel gözlü kızla o kadar çok hayal kurmuştur ki sanki yıllardır seviyorlar birbirlerini, sanki her gün görüşüyorlar, sanki o. Kendisini evini yurdunu terk edecek kadar seviyor gibi düşünür. Halbuki daha sesini bile duymamıştır. Değil ki sevmek aşk dediğin o kadar almıştır ki aklını sadece kendi hayaline aşık olmuştur aslında. Her yıldızlı gecede en parlak yıldızda o, her gün güneşte, yağmurda, karda o hep o hep o hep. Kavuşacağı, ona sevgiyle sarılacağı günün hayalini kurmuştur ve hep bu günü beklemiştir.

O gece kız bahçeye çıkar Agah bir cesaret içeri girer Allahım bu ne güzelliştir sapsarı beline kadar uzanan o saçlar, deniz mavisini o gözler hayalinden daha da güzeldir karşısındaki. İki de donup kalmıştır. Kız korkudan Agah da gördüğü güzellik karşısında şaşkınlıktan. Sonra elini uzatır kıza. Kız korkuyla karışık ilk başlarda elini uzatmaya çekinir sonra titreyerek elini uzatır. Nereye gittiklerini, neden gittiklerini bilmeden uzaklaşırlar.

Günler boyu yollar giderler. Hiç konuşmazlar. Zamanı mekanı geride bırakıp hep giderler. Nihayet sınıra varırlar. Aşılması gereken dağlar vardır, aşılması gereken yollar; sevgileri o kadar güçlüdür ki yorulmazlar. Gece dağların soğuğu, gündüz güneşi hiç bilmezler. Her biri kendi kafasında mutlu

günlerin hayalini kurar; ama güzel hayalleri bir kurşun sesi bozar. Gece, oldukları yere çökerler hemen bir kayanın arkasına saklanırlar. Bu ateş edenler örgütten başkası değildir, belki de sonları gelmiştir artık. Kavuşmadan ayrılmak ne kadar da zordur onlar için. Bir süre sürer mermi sesleri. Sabah gün ağarana kadar beklerler. Sabah ortalık sakinleşti deyip tam yola koyulurlar ki ortalık yine karışır. Tam da çatışmanın ortasında kalmışlardır, ne yapacaklarını şaşırırlar. Asker onları terörist sanıp ateş etmektedir, örgüt ise kaçan militanlardan birileri zannedip öldürmeye çalışıyordu.

Önce hiç adını bile bilmediği sevgilisi yaralanır Agâh'ın. Önce ne yapacağını bilmez, sonra onu sırtlanıp koşmaya başlar. İlerde bir mağara görülmektedir. Oraya girerken mermilerden birisi de Agâh ın bacağına isabet alır. İlk başta düşer sonra yeniden gücünü toplayıp koşmaya devam eder, mağaraya girer hemen oraya yığılıverirler.

Çatışma saatler sürer az sonra mağaraya da mermiler gelmeye başlar. Asker onların mağaraya saklandığını görmüştür. Az sonra bir ses "Teslim olun! " Ama onlar ne yapmışlardı ki teslim olsunlar. Terörist değildir kaçakçı değildir. Agâh dışarı çıkmaya karar verir, son kez kıza bakar. Yarası çok ağırdır belki der belki dışarı çıkınca asker onları kurtarır elleri hava da dışarı çıkar.

Dışarıda iki asker durmaktadır. Silahlarını Agâh'a doğrultmuş beklemektedirler. "Yere yat!" der asker. Agâh yere yatar. " İçerde kaç kişi var?" Bir kişi var o da yaralı biz terörist değiliz." der. Askerlerden birisi silahını doğrultarak içeri girer içerdeki kıızı sürükleyerek dışarı çıkartır. Tam da bu sırada silah sesleri yeniden başlar askerler vurulur Agâh askerlerden birinin silahını alıp teröristlere karşı ateş etmeye başlar, fakat hiç şansı yoktur. Mermiler vücuduna girerken yere yığılır bu sırada sevdiğine bakar o da artık son nefeslerini vermektedir.

Vakit bahardır ağaçlar çiçek açmış bülbül güle kavuşmuşken onlar kavuşmadan ayrılırlar. Vuslat dediğin hemen burunlarının dibindeyken onlar sonsuz yolculuğa doğru yol almaktadırlar. Kader hep güzelliklere mi gebedir yoksa ayrılıkları mı hiç anlayamazlar.

Ve hiç bilemezler mutlu yuva nedir nasıldır sadece kaybetmeyi tadarlar hep, böylesine umutlanmışken yürekleri elleri birbirlerine uzanırken hiç birleşemezler elleri gibi onlar da ahirette kavuşmayı hayal ederler artık. Ya ölmeyip de kalanlar... Terörist hep çatışır askerle, aslına bakarsak onlar da hiç kazanamazlar. Agah gibi onlar da hep kaybederler hangi savaş zaferle bitmiştir ki bu savaş da bitsin. Birileri öldüğü sürece sevenler kavuşamadığı sürece savaşta birileri kazansa ne yazar.

Bir gün savaşların olmadığı bir ülkede kansızların bir hiç uğruna dağlara çıkıp körpe yavruları öldürmediği bir ülkede mutluluk içinde yaşamak dileğiyle...

Ahmet Türkmenoğlu.